

“Nubelia: el núvol que volia ser estrella”

Contes infantils escrits per adults

Premis literaris Vila de Paterna - LXI Jocs Florals

Autora: Raquel Cantarero Calatayud

Hola! Em dic Nubelia i sóc un núvol. Sí, un núvol de veritat! D'aquells que veus flotant pel cel. Soc esponjós, blanc, gris i, fins i tot, negre. De vegades gran i redó, com un cotó de sucre gegant; altres vegades estirat, com quan extreus el cotó per menjar-ho.

Canvie tant de forma, que els terrícoles juguen a endevinar què sembla. Algunes persones diuen que soc una ovella. Altres, un vaixell. Una vegada un xiquet cridà: " Mare, mare, aquell núvol és una hamburguesa amb potes!". Em riguí tant en sentir-ho que quasi se m'escapa l'aigua amb tanta rialla!

La meua família i jo vivim al segon pis del cel. El primer és per als avions, els globus i les milotxes despistades. En el segon estem nosaltres, els núvols. I en el tercer... allí viuen elles: les estrelles! Aquelles lluent, presumides i admirades boles de llum que tothom adora.

La meua vida és divertida: viatge amb el vent, faig ploure, m'ajunte amb el meus amics núvols i juguem a veure qui forma la figura més boja.

Però últimament... no sé. Hi ha alguna cosa que em fa sentir estrany. Com si em faltara un trosset de cotó en el cor.

Passa sobretot de nit, quan tot s'enfosqueix. El sol se'n gira, la lluna es fa visible, els terrícoles van a dormir i jo m'amague per no tapar les estrelles mentre les mire des de baix.

En el silenci nocturn escolte amb més claredat les paraules d'una mare que canta al seu nadó:

"Estreleta on estàs,
em pregunte què seràs,
en el cel i en el mar
un diamant de veritat.

Quan el sol se'n va ja
quan res no brilla més
tu ens mostres ton brillar
brilles, brilles sense parar.

Estreleta on estàs
em pregunte què seràs.

Estreleta on estàs
em pregunte què seràs."

Un pare llig el conte *El Principito* al seu fill: "Quan mires al cel de nit, com jo habitaré en una d'elles, com jo riuré en una d'elles, llavors serà per a tu com si rigueren totes les estrelles. Tu tindràs estrelles que saben riure!"

També escolte la ràdio del cotxe d'una jove que torna del treball: " En quina estrella estarà? Per vetllar per ell, passaré la vida sense dormir. En quina estrella estarà el meu dolç cor? ..."

Escolte una parella de germans mirant *El Rei Lleó* abans d'anar a dormir: "Mira les estrelles, els grans reis del passat ens observen des de les estrelles. Quan et sentes sol recorda que aquests reis sempre estaran per guiar-te, i jo també."

En una habitació plena de peluixos, un xiquet diu a la seua consola: " Va, Mario! Segueix l'estrella!" La pantalla brilla amb colors galàctics, mentre una Luma li diu: "No tingues por, viatger. Les estrelles sempre et guien cap a casa."

Però el que més em commou són aquestes paraules: " Veus aquella d'allí? Segur que és la iaia que ens cuida des del cel."

També escolte els desitjos que molta gent demana en veure una estrella fugaç, mentre jo, amagada, escolte en silenci.

Ningú es pregunta on estic jo. Ningú busca les seues persones estimades en mi. Ningú em veu com un guia. Ningú m'hi dedica res bonic. Ningú em demana un desig. A ningú li parec màgic. Ningú recorda els seus éssers estimats veient-me. Ningú parla amb mi buscant consol.

Tan sols sent: “ Ai, no! S'està ennuvolant! Una altra nit que no veurem les estrelles!”

I al matí: “Ràpid! Recull la roba abans que vinguen nubarrons i ploga!”, “Arriba el cap de setmana... i s'ha de ennuvol·lar.” - Això és tot el que soc? Un senyal de que no poden anar de pícnic?

De vegades, quan un xiquet em mira i diu rient: “ Mare, aquell núvol sembla un elefant amb patins!” —em fa somriure i en aquell moment em sent part de la diversió. Però s'obliden de mi amb rapidesa.

No em dediquen cançons, ni poemes, ni contes. I si ho fan, no és per la meua bellesa ni la meua força. Ningú creu que els núvols guarden secrets o persones estimades. En canvi, les estrelles... elles sí que són màgiques!

De vegades voldria cridar: “ Ei! Jo també estic aquí! Jo també forme part del cel!”

Però els núvols no cridem. Tan sols escoltem, susurrem amb la pluja i aplaudim en tempesta. I em quede callat, amagant una tristesa invisible que pesa com tot l'oceà dins del meu ventre de vapor.

Una nit, mentre una família sopava sota un cel estrelat (sense mi, perquè m'havia amagat darrere d'una colina per no molestar!), em vingué una idea tan boja com un núvol en moto:

—Cal que parle amb una estrella —em vaig dir—. Cal pujar al tercer pis per a poder ser com elles.

I així, estimats lectors, comença l'aventura més increïble que un núvol tossut, dolç i curios haja viscut mai. Prepareu-vos! Perquè Nubelia està a punt de enlairar-se.

Però clar, pujar fins a les estrelles no és cosa senzilla. Elles estan molt, molt amunt, al pis més alt del cel. Allà on ja no volen ni avions, ni arriben globus, ni s'escolten cançons, ni lladrucs, ni crits de xiquets jugant. De fet, estan fora del planeta.

Vaig cridar un dels vents més freds, forts i poderosos de la zona on visc:

— Vent de Tramuntana! —cride amb totes les meues gotetes tremolant.

El Vent arriba corrent, girant i xiulant, amb la seua bufanda de fulles seques i el seu alè de muntanya.

— Qui em crida? —diu amb veu d'huracà.

—Soc jo, Nubelia. Necessite la teua ajuda. Vull... vull pujar fins a les estrelles.

El Vent de Tramuntana m'observà en silenci, i, mira que és difícil fer callar el vent. Donà una volta al meu voltant, com si mesurara el meu coratge.

— Pujar tan alt? —diu al capdavant—. Açò no ho sol demanar qualsevol. Em pots explicar per què vols anar-hi?

—Vull saber per què tothom estima tant a les estrelles. Vull entendre per què elles brillen i jo no. Vull comprendre què he de tindre jo perquè em dediquen cançons, pel·lícules, llibres... Vull saber com concedir desitjos. Vull entendre què cal fer perquè els qui pugen al cel habiten en mi.

El Vent, que era més savi del que semblava, avançà uns instants sense moure's. Després, em rodejà amb una brisa càlida.

—D'acord, Nubelia, agarra't fort. No et promet que trobaràs totes les respostes... però sí que veuràs el cel des d'un lloc diferent i, potser, des d'allí descobriràs més coses.

I aleshores... "fuuuuuush"! Eixírem cap amunt, com una estrella fugaç a punt de complir un somni.

Pujàrem i pujàrem. Més enllà dels satèl·lits que es creuen importants per donar voltes al món. Passàrem de llarg una estació espacial que em saludà amb llums parpellejants, i fins i tot esquivàrem un meteorit despistat que anava tararejant una cançó, segur que sobre estrelles!

— Compte! —cridè ploguent de riure—. Quasi em convertix en un núvol espacial!

El Vent de Tramuntana soltà una rialla que remogué fins a l'aurora boreal. Jo anava agarrada a ell com un núvol de cotó a una bufanda voladora. I encara que semblà que anava a desfer-me pel vent, em sentia més viu que mai.

El cel ja no era blau. Era tan fosc que semblava que algú haguera apagat totes les llums... excepte les estrelles. Perquè, les estrelles brillen gràcies a la foscor. I allí estaven, parpellejant. Llents. Com joies precioses llançades per un gegant al cel perquè mai es perden.

I aleshores la vaig veure: una estrella que brillava diferent. No més fort ni més gran, però sí... més propera. Com si em convidara. Com si haguera escoltat els meus desitjos. Com si esperara que jo arribara. Com si ella també volguera parlar.

M'acostí a poc a poc a ella. Les meues gotetes tremolaven. El meu ventre de vapor començà a fer sorolls de nervis. No per por, sinó perquè tota la vida m'havia sentit xicoteta enfront d'aquelles llums llunyanes... i de sobte, jo era ací, tan prop que podia reflectir-se en mi.

—Hola —li dic amb la veu entrecortada per l'emoció—. Soc Nubelia, i vinc del segon pis del cel per a fer-te una pregunta.

L'estrella em mira amb curiositat. La seua llum tremolava com un cor que bateja.

—Hola, Nubelia —respon amb veu de campanetes suaus—. Soc Stella. Quina pregunta portes des tan lluny?

—Vull saber... Vull saber per què tots els terrícoles us estimen tant a vosaltres, les estrelles. Per què us canten, us dediquen contes, us cerquen en nits tristes? Per què sou màgiques? Per què podeu concedir desitjos? Què he de fer per a ser com vosaltres?

Stella es quedà en silenci, em mirà un llarg moment. Després somrigué. Un somriure d'aquells que no es veuen però es senten. Com la primera gota de pluja en una terra seca.

—Açò és una gran pregunta. De fet, són moltes preguntes. I no sé si tinc una sola resposta.

— No sou màgiques? —preguntí amb sorpresa.

—Som el que la gent vol veure en nosaltres —em digué Stella—. De vegades una guia. De vegades una despedida. De vegades una promesa. Però no perquè siguem més belles que tu. Sinó perquè

la distància ens ha convertit en misterioses. Encara que el Vent de Tramuntana t'haja portat en un viatge, nosaltres estem a anys llum de distància.

Em quedí en silenci. Stella continuà:

—Tu estàs prop. Tu formes part del dia a dia. I a vegades, quan una cosa està tan a prop, tan assequible... la gent deixa de veure-la com especial. Segur que alguna vegada han pujat a una muntanya i t'han acariciat amb il·lusió, o s'han sorprès en travessar-te amb un avió. En eixe moment, tu també eres especial per a ells. Sempre ho has sigut. Només que ells no sempre ho recorden perquè estan acostumats a tenir-te a prop. Però açò no vol dir que hages de fugir. Al contrari: tu eres imprescindible per a ells. Eres part del cicle de la vida. Gràcies a tu s'omplen els rius, gràcies a tu creix la natura, gràcies a tu apareix l'arc de Sant Martí, gràcies a tu tenen ombra en dies de calor...

Em quedí davant de Stella, amb una sensació càlida dins del meu ventre de vapor. Ja no són nervis. Tampoc tristesa ni enveja. És alguna cosa diferent. Una cosa que encara no sé anomenar, però que em fa brillar... encara que no done llum.

Aleshores, una estrella més xicoteta s'apropa. Té forma d'espiral, i la seua llum és daurada.

—Eres tu la famosa Nubelia? —em preguntà amb veu brillant.

—Famosa jo?

—Clar que sí! Des que vas arribar, totes ens estan mirant. No és habitual que un núvol s'atrevisca a pujar tan alt. Nosaltres portem milions d'anys sense moure'ns. Tu has fet el que moltes somiem i no podem fer!

Altres estrelles comencen a envoltar-me, flotant amb curiositat. Em sentia com una gota d'aigua enmig d'una constel·lació.

—I a què saps? —preguntà una altra—. Vull dir: com és ser un núvol?

—A pluja fresca, a rialla de xiquets, a vesprades a l'horta...

—Quina sort tens —digueren alhora.

I de sobte, alguna cosa dins meu canvià. Ja no sentia que em faltara res. Al contrari, sentia que tenia tant... Tant per a compartir.

M'apropí un poc més a Stella, que continuava flotant tranquil·la.

—Creus que... algun dia, algú mirarà un núvol i li contarà els seus desitjos?

Stella pensà un moment.

—Potser no amb paraules. Però els humans —o "terrícoles", que tu dius— senten coses que no sempre saben explicar. De vegades, quan algú està trist, mira un núvol que plora i se sent acompanyat. De vegades, quan algú s'enyora d'un ser estimat, ho veu en la forma del cel, i no importa si és estrella o núvol. L'important és sentir-se acompanyat.

Em quedí pensant. Potser jo ja acompanyava més gent del que suposava.

—Aleshores —li diguí somrient—, si alguna vegada una estrella vol riure, plorar o jugar... pot vindre a veure'm al segon pis.

Ens quedàrem flotant en silenci. Ens abraçàrem sense tocar-nos. Perquè hi ha abraçades que es donen amb la mirada.

Stella no digué res més. I jo... jo tampoc. No perquè no tinguera paraules, sinó perquè dins de mi totes les gotetes s'estaven recol·locant. Com quan el vent ordena les fulles a la tardor sense trencar ni una branqueta.

Baixé la mirada al segon pis, on estaven els meus germans i amics núvols:

- Nubita acompanyant un xiquet per la finestra mentre plora sense saber per què.
- Nubarró regant un camp sec que florirà en primavera.
- Nuboso cobrint una parella asseguda en un banc sota la seua ombra, protegint-los del sol.
- Nubín formant figures divertides davant la planta de pediatria d'un hospital.

Al veure tor això, entenguí que eren màgics. No com les estrelles. Sinó com núvols. Igual de màgics que jo.

—Gràcies —li digué a Stella, i només eixa paraula se me'n va convertir en una gota de pluja lluent que quedà entre nosaltres.

—No m'ho agraisques a mi —em respongué amb dolçor—. Només has vingut a recordar allò que ja sabies, però a vegades cal respirar i mirar des de la distància per veure-ho millor.

Ens despedírem sense més paraules. Només amb una mirada: una de les que els adults entenen quan ho han perdut tot i els xiquets quan troben alguna cosa perduda.

Baixí lentament. No com abans, impulsat pel vent, sinó flotant amb calma. Necessitava tornar sense pressa, mentre mirava tot el que m'envoltava. Com si cada gota sabera on pertanyia.

Creuí novament la nau espacial, saludí un satèl·lit despistat. Continuí baixant acariciant un globus solitari que portava setmanes buscant festa perquè s'havia canviat de pis.

I llavors, quan finalment torní al segon pis del cel... alguna cosa havia canviat. Potser no tothom em demane un desig. Però ja sabia que, sense assabentar-se, molts troben en mi una cosa que no saben explicar. I açò, açò també és màgia.

Aquella nit, m'estirí tot el que vaig poder en el cel. Dormí plàcidament, sense pena, sense tristesa, sense enveja.

Em sentia feliç. No perquè em veiessen, sinó perquè finalment, jo em veia. Ja no volia ser una estrella. Volia ser jo: Nubelia. Amb les meues formes canviants, amb tots els tons de gris, amb la meua pluja, la meua rialla de trons i el meu abraç d'ombra.

I encara que potser ningú diga "Mira, eixe núvol és màgic!", açò ja no importa. Perquè la màgia —aquella que no necessita brillar— és la que està present sempre, sense que se n'adonen.

Així que, la pròxima vegada que mires al cel i veges un núvol... No penses en allò que tapa. Pensa en allò que guarda. I si tens ganes, digues-li a l'orella: "Hola, Nubelia."

Potser et respondrà amb una forma inesperada. O amb una pluja suau. O simplement... amb una presència que no ha de justificar res.

De vegades intentem lluir com altres perquè pensem que açò és el que esperen de nosaltres. Creiem que, si no lluïm com una estrella, no valem. Que hem de ser ràpids, alegres, eficients, divertits, forts, màgics, únics, perfectes... com si només així tinguérem valor.

Però i si no es tracta de lluir? I si es tracta de ser?

Ser el que eres, encara que ningú t'aplaudisca, encara que ningú et mire, encara que ningú t'admire.

Ser núvol. Ser tu. Ser jo. Ser una presència suau que no ha de parlar per a consolar, una pausa entre el soroll, un lloc on altres puguin descansar, plorar o imaginar. Ser calma, ser pau.

No tots venim a aquest món per al mateix... i açò no ens fa menys.

De vegades som núvol. De vegades som pluja. De vegades només estem aquí, sostenint el cel en silenci. I açò, açò també està bé.